

[Tietokoneavusteinen käännös]

Оригинал, стр. 4 Computer-assisted translation into English, p.7

[Pravda, 13.3.1940:]

RAUHANSOPIMUS SNTL:N JA SUOMEN TASAVALLAN VÄLILLÄ

Eilen allekirjoitettiin SNTL:n ja Suomen tasavallan välillä rauhansopimus. Tänään vihollisuudet lakkaavat iltapäivällä klo 12:sta alkaen. Tavoitteet, jotka neuvostohallitus asetti itselleen, on saavutettu. Luoteisrajojemme turvallisuus, erityisesti maailman suurimman työtätekevien keskuksen – Leningradin – turvallisuus on täysin varmistettu. Neuvostoliiton rauhanpolitiikan uuden riemuvoiton otti suurella tyytyväisyydellä vastaan ei vain neuvostokansa vaan työtätekevät koko maailmassa.

SNTL:n ja Suomen tasavallan sopimus luo pysyvät molemminpuoliset rauhanomaiset suhteet. Tärkein ehto on molemminpuolisen turvallisuuden takaaminen ottaen mukaan Leningradin ja Murmankin kaupunkien sekä Muurmännin radan turvallisuuden takaamisen. SNTL:n alueeseen liitetään koko Karjalan kannas mukaanlukien Viipurin kaupunki ja lahti, Laatokan läntinen ja pohjoisranta sisältäen Käkisalmen, Sortavalan, Suojärven kaupungit, Suomenlahden saaririvistön, alueen ja vaarat Märkäjärvestä itään, Kuolajärven sekä Kalastajasaarenon.

SNTL saa 30 vuodeksi vuokralle Hangon niemimaan lähisaarineen perustaakseen sinne meritukikohdan, joka kykenee puolustamaan Suomenlahden suuta hyökkäykseltä. Suomi sitoutuu, kuten vuoden 1920 sopimuksessa todettiin, olemaan perustamatta pohjoiselle rannikolleen sotasatamia ja olemaan ylläpitämättä sotalaivoja näillä vesillä pieniä yksiköitä lukuunottamatta.

SNTL saa oikeuden kauttakulkuliikenteeseen Petsamon alueen kautta Norjaan ja päinvastoin samoin kuin tavaroiden kuljetukseen SNTL:n ja Ruotsin välillä.

SNTL ja Suomi sitoutuvat siihen, että ne eivät liity mihinkään liittosopimukseen tai osallistu koalitioihin, jotka kohdistuvat toista osapuolta vastaan.

Tässä ovat rauhansopimuksen ydinkohdat. Ne ovat täysin yhdenmukaiset sen lausuman kanssa, joka neuvostohallituksen johtaja toveri V.M. Molotov toi esille radiopuheessaan 29.11.1939:

”Toimenpiteittemme ainoa tarkoitus on varmistaa Neuvostoliiton ja erityisesti Leningradin turvallisuus sen kolmine ja puolinen miljoonine asukkaineen.”

Uskollisena rauhanpolitiikalleen Neuvostoliiton hallitus ei koskaan pyrkinyt nielaisemaan toisten valtioiden itsenäisyyttä. Suomen suhteiden koko historia todistaa kaunopuheisesti tämän. Suomi sai neuvostohallituksen kädestä valtiollisen itsenäisyytensä 31.12.1917. Sen jälkeen mahtava neuvostovaltio on ylläpitänyt rauhallisia sopimussuhteita naapurinsa kanssa, joka ei läheskään aina ole noudattanut rauhallisen neuvostokansan oikeuksien ja etujen kunnioittamista ja joka oli valmistelemaan sillanpääasemaa sotaa varten aivan Leningradin läheisyydessä.

Toisen imperialistisen maailmansodan puhkeaminen nosti neuvostohallitukselle esille tärkeän rajojen turvaamiskysymyksen. Neuvostohallituksen velvollisuus neuvostokansan edessä, joka ei halua osallistua imperialististen valtioiden yhteenottoon, on noudattaa omaa itsenäistä politiikkaansa sekä välttää tulehasta vedetyksi sotaan, joka tuo mittaamattomia vahinkoja maailman kansoille. SNTL:n

ja Baltian naapurimaiden sopimukset ratkaisivat Neuvostoliiton valtiorajojen suojaamistehtävän. Ne ovat myötävaikuttaneet rauhan vakiinnuttamiseen itäisessä Euroopassa.

SNTL ehdotti myös Suomen hallitukselle rauhansopimuksen solmimista samanlaisilla ehdoilla, jotka olisivat samalla lailla hyödyllisiä molemmille maille ja joilla ei olisi vaikutusta niiden suverenisiin oikeuksiin ja jotka tuovat turvan Neuvostovaltion luoteisrajoille, erityisesti Leningradille. Kerran, kun tarvittiin selvennystä neuvostohallituksen tavoitteleman rauhansopimuksen tehtäviin, toveri M.I. Kalinin sanoi:

”Vastoin niiden piirien, jotka eivät selvästikään ole kiinnostuneet Euroopan rauhasta, levittämiä tarkoitushakuisia versioita, näiden neuvotteluiden ainoa tarkoitus oli vahvistaa molemminpuolista ymmärrystä Neuvostoliiton ja Suomen välillä ja vahvistaa ystävällistä yhteistyötä molempien valtioiden kesken Neuvostoliiton ja Suomen turvallisuuden vuoksi.”

Nämä neuvottelut, jotka tapahtuivat loka-marraskuussa 1939, eivät johtaneet tulokseen syistä, jotka eivät riippuneet Neuvostoliitosta. Neuvottelujen menestyksellisen kulun esti joidenkin Euroopan valtioiden hallitsevien piirien asiaan puuttuminen. Ne olivat mitä vähimmäisessä määrin kiinnostuneita vakaan ja pysyvän rauhan luomisesta itäisessä Euroopassa. Ne päinvastoin tekivät parhaansa syyttääkseen sodan tulet tähän Euroopan kolkkaan ja tähdätäkseen tulen Neuvostoliittoa vastaan.

Englantilais-ranskalaiset imperialistiset piirit kiihottivat Suomea, kuten aikaisemmin Puolaa ja muita valtioita, sotaan Neuvostoliittoa vastaan luvaten ”takeita” ja tukea tässä sodassa, kylväen illuusioita siitä, että englantilais-ranskalaisella avulla rakennetut linnoitteet olisivat läpipääsemättömiä Puna-armeijalle. Kolme kuukautta vihollisuuksia riitti siihen, että näistä illuusioista ei jäänyt jäljelle jälkeäkään. Ne hävisivät yhdessä sen tiiviin ja löyhkäävän neuvostovastaisen panettelun ja valheiden pilven kanssa, millä ostettavissa oleva englantilais-ranskalainen lehdistö yritti johtaa koko maailman yleistä mielipidettä harhaan.

Urhea Puna-armeija mursi englantilais-ranskalaisen tekniikan läpipääsemättömiksi julistaneet Karjalan kannaksen linnoitukset. Isänmaallisen puhurin innostamana Puna-armeijan ja laivaston sotilaat, komentajat ja poliittiset työntekijät osoittivat, että ei ole olemassa sellaisia linnoituksia, joita bolševikit eivät voi vallata ja että Puna-armeija on Neuvostoliiton luotettava puolustus ja pelkoa herättävä miekka kaikille vihollisilleen.

Englantilais-ranskalaisten imperialistien suunnitelmat lietsoa sotaa läpi Euroopan epäonnistuivat myös. Hämärät temput Kansainliitossa, uhkaukset tai lahjonta eivät nekään auttaneet.

Joidenkin valtioiden lupaukset avunannosta osoittautuivat olevan illuusiota. Imperialistinen lehdistö turhaan masinoi vapaaehtoisia kokoontumaan taisteluun Neuvostoliittoa vastaan. Miljoonien työläisten sympatia oli Neuvostoliiton puolella. Tuli selväksi, että kansainväliset sotaprovokaattorit olivat huolissaan vain yhdestä asiasta, hermostuneen tilan, sotatoimien, taistelujen ja vihollisuuksien jatkamisesta kaikin keinoin idässä.

Se tapahtui, minkä jokainen sellainen henkilö, joka ei ollut eläimellisen ilkeyden sokeaksi tekemä tai porvarilehdistön ilmiselvien valheiden sekoittama, olisi helposti nähnyt. Neuvostoliitto vastoin sodanlietsojien yrityksiä, sai voimalla aikaan sen turvallisuuden rajoilleen, jota se ei kyennyt saavuttamaan rauhanneuvotteluissa. Myös muuttuneessa tilanteessa Neuvostoliitto on uskollinen rauhanpolitiikalleen. Sen on näyttänyt koko maailmalle nyt Suomen kanssa sovittu rauhansopimus. Neuvostoliiton ulkopoliittikan ainoa tehtävä, mikä nyt on ratkaistu luoteessa, on Neuvostoliiton turvallisuus. Se on saavutettu siirtämällä Neuvostoliitolle Karjalan kannas ja Laatokan pohjoisrannikko, vuokraamalla Neuvostoliitolle 30 vuodeksi Hangon niemimaa ja sitä ympäröivä merialue sellaisen SNTL:n laivastotukikohdan luomiseksi, joka kykenee puolustamaan hyökkäykseltä sisäänpää-

syä Suomenlahdelle.

Neuvostokansa on nyt saavuttanut mitä se halusi. Se on tästä velkaa sankarilliselle Puna-armeijalle, jonka urotekojen muisto elää ikuisesti neuvostokansassa. Se on tästä velkaa hallituksensa viisaalle ja päättäväiselle politiikalle, joka ei milloinkaan halunnut luopua neuvostokansan intressistä ja joka kykenee kulkemaan omaa tietään rauhan ja neuvostomaan turvallisuuden ja rauhassa elämisen puolesta.

Rauha viettää voittokulkuaan Neuvostoliiton rajoilla. Se on suuri voitto Stalinin rauhanpolitiikalle. Sitä tervehtii mielihyvin edistyksellinen ihmiskunta, joka on kiinnostunut rikollisen imperialistisen sodan lopettamisesta. Solvaajat tulevat vaipumaan hiljaisuuteen, kun niiltä on viety voima. Sodanlietsojat kärsivät ankaran tappion. He menettivät yhden tärkeimmistä tukikohdistaan suunnitellussa kampanjassaan Neuvostoliittoa vastaan. Neuvostoliitto seisoo horjumatta rauhan turvaajana, työtätekevien tukena ja toivona.

[Правда 13 марта 1940:]

МИРНЫЙ ДОГОВОР МЕЖДУ СССР И ФИНЛЯНДСКОЙ РЕСПУБЛИКОЙ

Вчера в Москве подписан мирный договор между СССР и Финляндской республикой. Сегодня с 12 часов дня прекращаются военные действия. Те задачи, которые ставило перед собой Советское правительство, разрешены. Безопасность наших северо-западных государственных границ, особенно безопасность величайшего в мире рабочего центра - Ленинграда, полностью обеспечена. Новое торжество советской политики мира будет встречено с огромным удовлетворением не только всем советским народом, но и трудящимися всего мира.

Договор между СССР и Финляндской республикой создает прочные взаимные мирные отношения. Их основным условием является обеспечение взаимной безопасности, в том числе обеспечение безопасности городов Ленинграда и Мурманска, а также Мурманской железной дороги. В состав территории СССР включается весь Карельский перешеек с г. Выборгом (Виипури) и Выборгским заливом, западное и северное побережье Ладожского озера с городами Кексгольмом, Сортавала, Суоярви, ряд островов в Финском заливе, территория восточнее Меркярви и гор. Куоляярви, част полуостровов Рыбачьего и Среднего.

СССР получает в аренду на 30 лет полуостров Ханко с прилегающими островами для создания там военно-морской базы, способной оборонять от агрессии вход в Финский залив. Финляндия обязуется, как было предусмотрено договором 1920 года, не устраивать на своем северном побережье военные порты и не содержать в этих водах военные суда, кроме мелких единиц.

СССР получает право транзита через область Петсамо в Норвегию и обратно, как и право транзита товаров между СССР и Швецией.

СССР и Финляндия обязуются не заключать каких-либо союзов или участвовать в коалициях, направленных против одной из договаривающихся сторон.

Таковы основные условия мирного договора. Они полностью соответствуют заявлению, которое сделал глава Советского правительства тов. В. М. Молотов в своей речи по радио 29 ноября 1939 года:

"Единственной целью наших мероприятий является - обеспечение безопасности Советского Союза и особенно Ленинграда с его трех с половиной миллионным населением".

Верное задачам своей мирной политики, Советское правительство никогда не посягало на независимость других государств. Об этом красноречиво свидетельствует вся история взаимоотношений с Финляндией. Из рук Советского правительства Финляндия получила признание своей государственной независимости 31 декабря 1917 года. С тех пор могучее советское государство соблюдало мирные договорные отношения со своим соседом, который далеко не всегда проводил политику уважения к правам и интересам мирного советского

народа и готовил плацдарм для войны под самым боком у Ленинграда.

Разгоревшаяся вторая империалистическая война поставила перед Советским правительством настоятельную задачу обеспечения государственных границ. Это - долг Советского правительства перед советским народом, который не хочет участвовать в столкновении империалистических держав, ведет свою самостоятельную политику и не даст вовлечь себя в войну, несущую неисчислимые бедствия народам мира. Договоры СССР и соседними прибалтийскими государствами разрешили задачу охраны советских государственных границ. Они способствовали укреплению мира на всем Востоке Европы.

СССР предлагал и финляндскому правительству заключить мирный договор на таких условиях, которые были бы в равной мере выгодны для обоих государств, не затрагивали их суверенных прав и обеспечивали безопасность северо-западных границ Советского государства, в частности Ленинграда. Раз ясня задачи мирного договора, которого добивалось Советское правительство, товарищ М.И. Калинин говорил:

"Вопреки тенденциозным версиям, распространяемым кругами, очевидно, не заинтересованными в европейском мире, единственной целью указанных переговоров является упрочение взаимоотношений между Советским Союзом и Финляндией и укрепление дружественного сотрудничества обеих стран в деле обеспечения безопасности Советского Союза и Финляндии".

Эти переговоры, имевшие место в октябре-ноябре 1939 года, как известно, не были доведены до конца по причинам, не зависящим от Советского Союза. Успешному ходу переговоров мешало тогда влияние правящих кругов некоторых европейских государств, которые ни в малейшей степени не были заинтересованы в установлении прочного и длительного мира на Востоке Европы, а, напротив, прилагали все силы, для того, чтобы разжечь военный пожар в этом углу Европы и направить огонь на Советский Союз.

Англо-французские империалистические круги подстрекали Финляндию, как ранее Польшу и другие государства, к войне с Советским Союзом, обещая "гарантии" и поддержку в этой войне, сея иллюзии, будто построенные при англо-французской помощи укрепления недоступны для Красной Армии.

Достаточно было трех месяцев военных действий, чтобы от этих иллюзий не осталось и следа. Они рассеялись вместе с той густой и зловонной тучей антисоветской клеветы и лжи, которой продажная англофранцузская печать пыталась ввести в заблуждение общественное мнение всего мира.

Доблестная Красная Армия разбила твердыни Карельского перешейка, которые англо-французская техника объявила неприступными. Воодушевленные патриотическим порывом, бойцы, командиры и политработники Красной Армии и Военно-Морского Флота показали, что нет таких крепостей, которых не могли бы взять большевики, что Красная Армия - надежная защита Советского Союза и грозный меч для всех его врагов.

Провалились и планы англо-французских империалистов на разжигание войны на всем пространстве Европы. Не помогли ни сомнительные выходки в Лиге наций, ни угрозы, ни подкуп.

Иллюзией оказалась обещанная некоторыми государствами помощь. Напрасно надсаживалась империалистическая печать, созывая добровольцев на борьбу против Советского Союза. Сочувствие миллионов трудящихся было на стороне Советского Союза.

Ясно стало, что международные провокаторы войны заботятся лишь об одном, о том, чтобы продолжить всеми средствами состояние тревоги на Востоке, военных действий, борьбы и вражды.

Произошло то, что легко мог предвидеть всякий человек, не ослепленный животной злобой, не одураченный брехливой буржуазной печатью. Советский Союз, вопреки усилиям поджигателей войны, обеспечил силой ту безопасность для своих границ, которой он не по своей вине не мог добиться в мирных переговорах. Но и в изменившихся условиях Советский Союз верен мирной своей политике. Это показывает всему миру заключенный ныне мирный договор с Финляндией. Единственная, сейчас разрешенная на северо-западе, задача советской внешней политики — обеспечение безопасности Советского Союза. Это достигнуто отходом к Советскому Союзу Карельского перешейка и северного побережья Ладожского озера, сдачей Советскому Союзу в аренду на 30 лет полуострова Ханко с морской территорией вокруг него для создания там военно-морской базы СССР, способной оборонять от агрессии вход в Финский залив.

Советский народ достиг того, чего хотел. Он обязан в этом своей героической Красной Армией, память о подвигах которой будет вечно жить в советском народе. Он обязан этим мудрой и твердой политике своего правительства, которое никогда не поступится интересами советского народа и сумеет настоять на своем для мира, безопасности и покоя советской страны.

Мир торжествует на границах Советского Союза. Это новая великая победа сталинской политики мира. Ее с радостью приветствует все передовое человечество, заинтересованное в прекращении преступной империалистической войны. В бессилии должны смолкнуть клеветники. Поджигатели войны потерпели жестокое поражение. Они потеряли одну из важнейших своих баз в замышляемом походе против Советского Союза. Советский Союз стоит непоколебимо как страж мира, как опора и надежда трудящихся.

[Computer-assisted translation:]

[Pravda, March 13, 1940:]

TREATY OF PEACE BETWEEN THE USSR AND THE REPUBLIC OF FINLAND

Yesterday in Moscow, a peace treaty between the USSR and the Republic of Finland was signed. Today from 12 o'clock in the afternoon hostilities cease. The tasks that the Soviet government set itself are resolved. The security of our northwest frontiers, especially safety of the world's greatest working center - Leningrad, it is fully ensured. The new triumph of the Soviet peace policy will be met with huge satisfaction not only by all the Soviet people, but also by workers of the whole world.

The agreement between the USSR and the Republic of Finland creates lasting mutual peaceful relations. Their main condition is ensuring mutual safety, including ensuring the safety of the cities of Leningrad and Murmansk, and also the Murmansk railway. To the territory of the USSR will be included the entire Karelian Isthmus with the city of Vyborg (Viipuri) and the Vyborg Bay, the western and northern coast of Lake Ladoga with the cities of Keksgolm [Käkisalmi], Sortavala, Suojärvi, a row islands in the Gulf of Finland, the territory to the east of Märkäjärvi and the mountains. Kuolajärvi, a part of the peninsulas Rybachy and Sredny.

The USSR receives in rent for 30 years the peninsula of Hanko with adjacent islands for creation a naval base there, capable to defend an entrance to the Gulf of Finland from aggression. Finland undertakes, as it was provided by the contract of 1920, not to arrange on her northern coast military ports and will not maintain warships in these waters, except for small units.

The USSR acquires the right of transit through the Petsamo region to Norway and vice versa, as well as the right of transit of the goods between the USSR and Sweden.

The USSR and Finland undertake not to enter any alliances or to participate in coalitions directed against one from the contracting parties.

These are the core conditions of the peace treaty. They are fully consistent with the statement made by the head of the Soviet Government, Comrade V.M. Molotov in his speech on the radio on November 29, 1939:

"The sole purpose of our measures is - to ensure the security of the Soviet Union and especially Leningrad with its three and a half million population".

True to tasks of their peace policy, the Soviet government never encroached on independence of other states. The whole history of relations with Finland eloquently testifies to this. From hands of the Soviet government Finland gained recognition of her state independence on December 31, 1917. Since then, the mighty Soviet state maintained the peaceful contractual relations with its neighbor, who far from always pursued a policy of respect for the rights and interests of the peaceful Soviet people and was preparing a bridgehead for the war right next to Leningrad.

The outbreak of the second imperialistic war raised an urgent issue of securing borders for the

Soviet government. It is the duty of the Soviet government before the Soviet the people, which does not want to participate in a clash of imperialistic powers, to conduct its own independent policy and to avoid been drawn in a war bearing incalculable disasters to the peoples of the world. The treaties of the USSR and the neighboring Baltic states resolved the task of protecting the Soviet state borders. They have contributed to the consolidation of peace throughout the east of Europe.

The USSR suggested also to the Finnish government to conclude the peace treaty on such terms, which would be in equally beneficial for both states, which would not affect their sovereign rights and which provides security of the northwest borders of the Soviet state, in particular Leningrad. Once when clarifying the tasks of the peace treaty sought by the Soviet government, Comrade M.I. Kalinin said:

"Contrary to the tendentious versions extended by circles, obviously not interested in peace in Europe, the sole purpose of these negotiations was strengthening mutual understanding between the Soviet Union and Finland and strengthening of friendly cooperation of both countries in safety of the Soviet Union and Finland".

These negotiations which took place in October-November, 1939, as we know, not were brought to an end for reasons not depending on the Soviet Union. The successful course of the negotiations were hindered by the influence of the ruling circles of some European states, which were not in the least interested in establishing a stable and lasting peace in Eastern Europe, but, on the contrary, did their best to kindle a military fire in this corner of Europe and aiming fire on the Soviet Union.

The Anglo-French imperialistic circles incited Finland, as earlier Poland and other states, to war with the Soviet Union, promising "guarantees" and support in this war, sowing illusions as if the strengthenings constructed with the Anglo-French help were inaccessible to the Red Army.

Three months of hostilities were enough so that no trace remained from these illusions. They dissipated together with that dense and fetid cloud of anti-Soviet slander and lies, with which the corruptible English-French press tried to mislead the public opinion of the whole world.

The valiant Red Army broke strongholds of the Karelian Isthmus, which Anglo-French technique had declared impregnable. Inspired with a patriotic gust, fighters, commanders and political-workers of the Red Army and Navy showed that there are no such fortresses which Bolsheviks could not take, that Red Army is a reliable defence of the Soviet Union and a formidable sword for all its enemies.

The plans of the Anglo-French imperialists to foment war throughout Europe also failed. Neither dubious tricks in the League of Nations, nor threats, nor bribery helped.

The assistance promised by some states turned out to be an illusion. The imperialistic press touted in vain, convoking volunteers to fight against the Soviet Union. Sympathy of millions workers was on the side of the Soviet Union. It became clear that the international provokers of war only care about one thing, to continue by all means a state of anxiety in the East, military operations, struggle and hostility.

Something that could easily have been foreseen by any person who was not blinded by animal malice, not fooled by the bareface lies in the bourgeois press, happened.. The Soviet Union, contrary to to efforts of warmongers, provided by force that a safety for its borders, which it was not able to achieve in the peace talks. But also in the changed conditions the Soviet Union is true to the peace policy. This is shown to the whole world by the peace treaty concluded now with Finland. The only task of the Soviet foreign policy, now resolved in the northwest, is the security of the

Soviet Union. It is reached by a transferring to the Soviet Union the Karelian Isthmus and northern coast of Lake Ladoga, leasing to the Soviet Union in exchange for rent for 30 years the peninsula of Hanko with the sea territory around it for creation there a USSR naval base, capable to defend entrance to the Gulf of Finland from aggression.

The Soviet people reached what they wanted. It owes this to its heroic Red Army, memory of which feats will eternally live in the Soviet people. It owes this to the wise and firm policy of its government, which never will compromise the interests of the Soviet people and will be able to get its own way for peace, security and tranquility of the Soviet country.

Peace triumphs on the borders of the Soviet Union. It is a new great victory of Stalin peace policy. It is with pleasure welcomed by all the progressive mankind, interested in the ending of the criminal imperialistic war. Deprived of strength the slanderers will relapse in silence. Warmongers suffered brutal defeat. They lost one of their major bases in a planned campaign against the Soviet Union. The Soviet Union stands unshakably as a guardian of peace, as a support and hope of the working people.